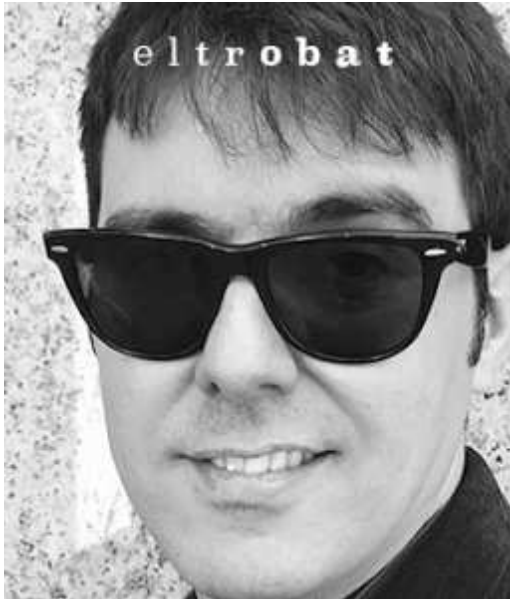

Melcior Comes

19 Abril 2016

Melcior Comes (Sa Pobla, Mallorca, 1980). Escriptor. Traductor. Ha escrit novel·les. Col·labora a mon.cat i TV3.

El Cau

Va tornar per treballar amb tranquil·litat durant un mes de primavera en allò que m'havia encarregat el productor, i llavors el seu germà gran el va embolicar en un dels seus assumptes més tèrbols. Eren dos germans ben avinguts, perquè m'estimo el meu germà gran i en Toni, sí, l'estimava, vine, acosta't, menut, abraça'm que et faré una besada. Recorda: el seu pare es moria, i

des de fa mesos que es mor, Micki, i no em diguis així, sisplau, Toni, Miquel està bé, fa estona que m'afaito. En Miquel havia marxat de casa per estudiar fora, guanyava beques, treia bones notes, era aplicat i complidor. En Toni li deia tu t'ho perds, aquí amb mi et guanyaries molt bé la vida, podries escriure durant els hiverns, que no hi ha feina més que els dissabtes. No, gràcies, però parlaven molt, es trucaven gairebé cada setmana, ens enteníem, la salut del pare, la filleta d'en Toni, Caterina, el nom de la nostra mare, morta d'un tumor al cap ja fa deu anys, al cel sia, amén. Parla'm dels teus negociets, Miquel, necessites diners, germanet, per pagar la renda?

Era un bon germà, en Toni, tots nosaltres anàvem molt a El Cau, la seva discoteca, era allà com una mena de rei d'oros, al costat del cosí, en Fredy, aquell bajoc que servia copes i passava el motxo pels racons. El rei Toni, doncs, sense estudis i milionari en dos o tres estius, i quina ràbia que em feia això a mi, que havia estudiat a fora, i que no tenia ni un duro però amb carrera i dos màsters: deutes i mala sort amb les nòvies, una vida apedaçada. I el meu germà ben casat, filleta i dona de bandera. Havia viscut a Madrid, en Miquel, havia estudiat a Barcelona, a Londres, un anyet a París, i sabíem que malvivía escrivint guions per la televisió de Palma fins que se'n va anar a Madrid un parell d'anys, llavors jo escrivia una sèrie per a les migdiades senils de la televisió espanyola, però sabíem que un dia o l'altre triomfaria, volia escriure una pel·lícula de les bones, guanyar un Oscar, era ambicions, somiatruites, que dels seus papers se'n fessin pel·lícules, Miquel, Micki, com t'agrada el cinema, cabronàs.

Era deu anys més petit que en Toni, en Miquel, però a mi em podeu dir Fredy, si voleu, Frederic és massa llarg i és nom com de marieta. En Toni adorava el germanet, a pesar d'haver-los abandonat, com sovint deia mig en broma. Perquè no els vaig abandonar sinó que vaig seguir la meva vocació, la d'un mort de gana, deia en Toni, perquè nosaltres sí que tocàvem diners, allà a El Cau, la nostra família havia sortit de la misèria. El seu pare havia estat xofer, jardiner, picapedrer, i la seva mare treballava a la botigueta, allà al poble, dependent de tota la vida, cosidora de nit, a casa seva mai no hem tingut pasta fins que en Toni va començar a fer duros amb la discoteca, El Cau, la gran piràmide de vidre sobre el sostre. Va ser llogar aquella merda de local fosc i poc després ja podia comprar-lo amb tot el regalim de diners que va

arribar a fer el meu germà gran, ni se sabia com ho feia, i va clavar aquella piràmide allà sobre i totes aquelles llumetes que feien pampallugues vermelles daurades blaves verdes que es veien des de la platja, com si fos una casa de putes, El Cau, el cau dels Brondo. I en Fredy li bavejava a darrere, Toni, què faig, i en Toni es passava al local tota la primavera i tot l'estiu, comptant bitllets, mirant dones de cua d'ull, cobrant entrades, amunt i avall, tot ple de gent, ballarines d'Eivissa, discjòqueis, barrils de cervesa, garrafes de whisky i de ginebra sobre l'esquena d'en Fredy i d'en Sasha, vèiem en Toni emborratxant-se o fingint que es posava pet, perquè el negoci és el negoci, Fredy, i s'ha de posar bona música, més fort, i tot ha d'estar en ordre, les dones entren gratis, escombra aquells vidres, un cabró ha vomitat allà, Fredy, el pal de fregar, ràpid. Perquè nosaltres sabíem que era la millor discoteca per lligar en tota aquella part de l'illa i per entrar-li a sac a una alemanya o a una holandesa (avui follo), a les angleses no, que et mosseguen la polla, Micki, això, cap de fava, ho sap tothom.

I en Micki que sí, que ens pensàvem abans que era una mica dat pel cul, del ram de l'aigua, de l'altra vorera, perquè sempre amb els seus llibres i aquell aire de llunàtic que ha perdut les claus de casa, germanet, que qualsevol dia t'atropellarà un autobús carregat de guiris. Però li agradava la Lola, que era la xicota del beneit d'en Fredy, i potser va ser per això que va marxar de Mallorca, aneu a saber si li va trencar el cor o la polla d'un cop de maluc. La Lola, grans tetes rere la barra, com una emperadriu amb samarreta ajustada i texans esparracats, anella al nas, bola d'acer a la llengua, un altre reclam per anar a passar unes quantes hores al Cau (tota la nostra vida per una mamada de la Lola) i deixar-se la paga en cerveses i cubates i serveix-me un bou vermell amb vodka, guapa, que no m'aguanto dret quan et miro el cul. Aneu a la merda, guapos.

Veieu que ara arriba en Toni i se'n va cap al despatx, l'escaleta estreta de vora els lavabos on s'hi folla, s'hi droga, s'hi pixa i s'hi caga i s'hi vomita quan la gentada va passada de voltes. Perquè quan va tornar en Micki les coses no anaven bé, buf, el pare es mor i no puc deixar de pensar-hi, Toni, la vida és això, aquest dolor, aquesta injustícia. I en Micki que no volia anar a veure el pare, perquè allà al poble la casa li queia a sobre, tants records, em moro jo també i la casa sense la mare i el pare amb la cuidadora veneçolana Gabriela que li canvia els bolquers i li dona la sopa a la boca, señor Juan, pobrecito. Era insuportable, aquell espectacle, però el vell estava ben cuidat, que jo pago les factures, no et preocupis, germanet, i el passo a veure cada nit, papà, ja dorm, oh. Els germans Brondo, i el cosí Fredy, la Lola i en Sasha, l'altre cambrer, que no era rus, que va, es deia Santi, era de Muro i de pares de Múrcia.

I aquella primavera que en Micki va tornar a casa per a treballar en el guió que m'havia mig comprat aquell executiu barbut i amb ulleres de pasta de Madrid tot dient-me que li faltava acció i que l'hi tornés a portar en un mes perquè me'l pagaria i el produiria segur i en Micki que sabíem que ho passava malament, perquè amb el seu pare malalt deia que no podia escriure i potser havia acabat les idees perquè el trobàvem cada nit a El Cau, assegut al taulell capcinejant amb la música i mirant-se el cul de la Lola. Però hi havia més problemes, és clar, sempre hi ha més problemes, la vida és així: una idiotesa complicada. En Sasha venia drogues, ho sabia tothom i també en Toni, que també se'n portava una picossada d'aquell negociet, drogues de n'Angelo, que era un italià que les portava en vaixell des de Còrsega, dissolta la coca en el dipòsit d'aigua, aquest era el truc, ja et podia parar la Guàrdia Civil que no se n'adonaven de res, bon viatge, verderols. I nosaltres que vèiem n'Angelo, alt i xuclat i amb aquelles botes de robagallines, com entrava al despatx i s'hi estava hores, i en Fredy que els porto gintònics i allà els dos comptant diners mentre jo m'ho mirava des d'un racó del despatx, intentant posar ordre en el meu guió de merda. I l'home de n'Angelo, aquell totxo d'en Burak, que el coneixíem tots, un altre tros d'animal, havia treballat per allà, en Sasha ho sabia, el seu vell quefe es va suïcidat tot calant foc a un hotel, havia estat a la presó, en Burak, deien que havia mort una dona.

La veritat és que no m'agradava que el meu germà tingués contacte amb aquell fill de monja de l'Angelo, però en Toni que sí, que cal donar-li sortida a la merda blanca, betzol, que si no ho fem nosaltres ho farà

un altre aquí o allà i tanmateix és en Sasha qui s'embruta, ¿la vols tastar? ¿No t'inspiraria? ¿Però com et pots refiar d'aquell cagarro?, li deia en Micki, perquè és veritat que n'Angelo tenia alguna cosa de fill de puta als ulls, tan blaus i furiosos, tan estirats que semblava xinès o coreà o que es cagava en tot mentre parlava, o potser ho era, oriental, aneu a saber d'on havia sortit, el malànima. Això no m'agrada, Toni, li deia en Micki quan n'Angelo i en Burak havien marxat i jo ho sentia, tanca la porta, Fredy. Però en Toni li deia que res, que eren només tractes de temporada, que ben aviat ho deixaria córrer, que amb allò ningú no s'hi volia enganxar els dits. I en Micki que parlava de les lleis, com si sabés de lleis, ens tancaràn el local!, i en Toni que li deia que les lleis tothom se les passava pel forro dels ous, que si jo et contés què fan els que fan les lleis, estafadors i farsants a puntades de peu, germanet, calla.

Però en Micki no dormia, no, aquelles taques blavoses sota els ulls, perquè amb el pare morint-se entre estossecs de sang i amb el germà ficat en aquella porqueria de les drogues i amb el guió sense avançar, que no sabia què fer-ne, i estava segur que el cabró de Madrid de les ulleres de pasta no l'hi compraria al final a pesar de les promeses i la bestreta i l'aroma del xec de cinc xifres que li havia deixat entreveure. Al Micki el veïem anar i venir des de l'apartament de la platja d'en Toni fins al bar d'en Xato, a la carretera, on es passava el dia davant de l'ordinador portàtil, un altre cafè, i després a les nits a El Cau, emborratxant-se de cerveses i parlant de foteses, de dones i de futbol amb en Sasha, riu qui riu, la Lola que no li feia cas, és clar, tot i que per ell, per en Micki, potser haurien anat al llit des del dia que va tornar a casa i fins que la mort us separi. Nosaltres ens ho miràvem distrets i divertits, què hi podíem fer, eren els Brondo, io-ho-ho i una ampolla de rom i tenien una aura, en Toni sabia què es feia, ningú caminava més segur que ell, ros i ben plantat, orgullós del que tenia, el Porsche Cayenne negre i la piràmide de vidre del Cau i les llumetes vermelles daurades blaves verdes i ell mirant com la gent entrava i vinga a fer pasta, Fredy, que ens cobrirem d'or.

I encara no havia arribat el mes d'abril quan ens vam quedar d'un pam de nassos perquè la Lola m'havia deixat, i en Toni ho sabia perquè n'Angelo l'havia advertit que se'n duia la mossa cap a Palma. I en Fredy que quina merda, i en Micki que què s'hi pot fer, cosinet, i tot nosaltres trobant-la a faltar, perquè sí, sense la Lola El Cau no era tan El Cau, i en Fredy només feia que parlar d'ella, com l'enyoro, encara que tots sabíem que el que volia la Lola era caçar de nou un tipus com en Toni, i que si treballava a El Cau era per estar al costat d'en Toni i a veure què, si el seduïa, que per això havien estat nòvios quan ella era només una adolescent i havien estat gairebé tres anys junts, però en Toni es va casar amb la Carlota, anys després, i en Toni, això sí, era home d'una sola dona, i ja tenia una nena, i la Lola no hi ha res a pelar i adéu, bona nit si et colgues, cucut. N'Angelo ens havia fotut bé, m'ha robat la nòvia, pobre Fredy, i a mi una bona cambrera, brindem, et pago una puta per oblidar, cosí, explica'ns un acudit dels teus, vinga, encara que en Micki ja veia a venir que allò no seria tot, perquè mai s'acaba d'estar tranquil quan s'han tingut tractes amb fills de puta.